

[Socialministeren.]

gende forslag er desuden udelukkende til fordel for pensionister med endog meget betydelige indtægter ved siden af den sociale pension og er beregnet at medføre merudgifter for statskassen på 240 mill. kr. årligt. Regeringen kan ikke medvirke til forslagets gennemførelse.

Albertsen (S):

De forslag, som den kommunistiske folketingsgruppe med fru Hanne Reintoft som ordfører her har fremsat, indebærer, at de ca. 30.000 mest velstillede pensionistægter får nogle kontante og reelle fordele. De indebærer ikke så meget som én krone mere til de pensionistægter, der har en dårlig og svag økonomi, dvs. dem, der ikke har nogen ekstraintægter. De indebærer en merudgift på 240 mill. kr. og har altså kun virkning for mindre end 5 pct. af de pensionister, som man her påberåber sig at ville komme specielt i møde.

At det samtidig begrundes med en direkte urigtighed — for ikke at sige det stærkere — gør ikke forslagene mere acceptable eller mere tiltalende. Som anført af socialministeren har kommunisterne motiveret forslagene med, at man vil fjerne nogle urimeligheder, som medlemskabet af De europæiske Fællesskaber har medført. Dette er ikke tilfældet. Den ændring, der blev gennemført pr. 1. januar 1974, og som fik økonomiske konsekvenser på dette felt, havde ikke noget med fællesskabsmedlemskabet at gøre. Fru Hanne Reintoft afslører ofte en betydelig viden om disse felter, og derfor må jeg sige, at jeg står noget uforstående over for denne totale uvidenhed på dette felt. Det, der var tale om, dengang vi indførte den nye ordning pr. 1. januar 1973, var, at pensionen for ægtepar blev splittet op, hvilket stadig væk er tilfældet for de pensionister, der er over 67 år. Det har noget med Fællesskabet at gøre, og denne ordning er stadig væk opretholdt. Det har derimod intet med fællesmarkedet at gøre, at de samme partier, som havde indført ordningen, sidste år blev enige om, at her var noget, som vi alt taget i betragtning på baggrund af landets økonomiske situation måtte kunne spare.

Jeg vil gerne sige som mangeårigt medlem af folketinget, der har haft lejlighed til at beskæftige sig meget med socialpolitik, at

jeg har ikke oplevet en lovgivning, der som denne — altså den oprindelige, som havde fuld virkning for udgifterne i 1973 — skabte irritation og var udsat for kritik, fordi der her vitterlig var tale om lovgivning, som medførte, at en begunstiget gruppe fik særlige fordele. Det var en lov, som normalt blev kaldt loven om de rige mænds fattige koner.

De forslag, som nu er fremsat af fru Hanne Reintoft m. fl., går altså ud på at give nogle økonomiske fordele til de bedst stillede pensionister og vil ikke betyde, at de dårligst stillede pensionister får så meget som én øre mere. Hvis dette er kommunisternes socialpolitik som sådan, så må jeg nærmest sige velbekomme, som det er sagt i en anden forbindelse en anden gang af en anden politiker. Det kan ikke være alvor. Det, der er alvor og af betydning i så henseende, er de to lovforslag, som den socialdemokratiske folketingsgruppe har fremsat, dels det, vi nys har behandlet, dels det, der behandles i skatte- og afgiftsudvalget, og som i øvrigt for begge forslags vedkommende sammenlagt betyder en merudgift ikke så forfærdelig meget afvigende fra det beøbt, som der ville være tale om ved gennemførelse af de foreliggende lovforslag. De nævnte to lovforslag betyder en direkte håndsækning til de dårligst stillede pensionister. De lovforslag, som kommunisterne her har fremsat, betyder alene en håndsækning til de bedst stillede pensionister.

Derfor vil den socialdemokratiske folketingsgruppe afvise disse forslag. De må selvfølgelig gå til behandling i socialudvalget, men jeg kan på forhånd sige, at vi har ikke nogen som helst sympati med forslagene. Hvis vi virkelig var i en situation, hvor vi ud over det, som de socialdemokratiske forslag indebærer af merudgifter, havde mulighed for at disponere over en lille kvart milliard, så kan jeg rolig love for, at så ville den blive brugt til de dårligst stillede pensionister fremfor forslagene her. Derfor kan vi ikke anbefale dem. Vi må selvfølgelig arbejde med tallene og med tingene i udvalget, men vi har ikke den mindste sympati for at genindføre bestemmelserne fra 1973.

Erlendsson (FP):

Det ser ud, som om der fra de to forrige taleres side er ytret en velbegrunderet fornav-